

اندیشه وحدت فریقین (تشیع و تسنن) در گفتمان امامین انقلاب

حجت الاسلام مهدی اماندادی قطب آبادی^۱

^۱ طلبه حوزه علمیه قم، مبلغ و محقق علوم اسلامی

چکیده

یکی از مهم‌ترین مباحث اسلامی، مبحث وحدت مذاهب می‌باشد که از صدر اسلام تاکنون مورد توجه بوده است. روایات و آیات متعددی به این مهم پرداخته‌اند و اصولی را یادآور شدند. پژوهش حاضر با روشی تحلیلی به اندیشه وحدت میان مذاهب تشیع و تسنن در گفتمان امامین انقلاب می‌پردازد. زیرا مهم‌ترین و بزرگ‌ترین مذاهب در اسلام، مذاهب تشیع و تسنن هستند. حال اگر میان این دو مذهب وحدتی محکم وجود داشته باشند، بدون شک دشمنان اسلام هرگز نمی‌توانند به بنیه اسلامی ضربه‌ای وارد کنند و به مقدسات اسلام و قرآن توهین کنند و کشورهای مسلمان را در این گوشه و آن گوشه جهان اشغال و تصاحب کنند؛ یکی از نیازهای کنونی در جوامع اسلامی، تأکید بر ایجاد وحدت بین شیعه و سنی در تحکیم جامعه اسلامی است که محور اصلی تحقیق حاضر است. جامعه اسلامی، جامعه‌ای است که در همه امور خویش یک شریعت را حکم و داور قرار می‌دهند و فقط به اسلام گرایش دوستی دارند.

واژه‌های کلیدی: اندیشه وحدت، وحدت اسلامی، امامین انقلاب، فریقین، تشیع و تسنن.